

Slovo: 95. Křesťanství bez lásky

Slovo

a man hand pointing a gun forward

Křesťanství bez lásky

Když se farizeové doslechli, že umlčel saduceje, smluvili se a jeden jejich zákoník se ho otázel, aby ho pokoušel: „Mistře, které přikázání je v zákoně největší?“ On mu řekl: „Miluj Hospodina, Boha svého, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí.“ To je největší a první přikázání. Druhé je mu podobné: „Miluj svého bližního jako sám sebe.“ Na těch dvou přikázáních spočívá celý Zákon i Proroci.“

Náboženská tradice se v každé generaci stává tím, co z ní udělají její vůdci a stoupenci. Posvátné texty mohou být neměnné, paradigmaty výkladu textů mohou být dosti stará, struktury vedení se mohou zdát pevné, ale náboženská tradice je stále hluboce proměnlivá.

To je velký problém, protože náboženské tradice s mnoha stoupenci, jako je křesťanství, ovlivňují

chování stovek milionů lidí. Pokud se náboženská tradice, jako je křesťanství, v určité době a na určitém místě špatně obrátí, může se její pozitivní potenciál změnit v ničivou toxicitu.

„Pokud se náboženská tradice, jako je křesťanství, v určité době a na určitém místě zvrtně, může se její pozitivní potenciál změnit ve zničující toxicitu.“

Domnívám se, že právě to se v současné době děje s velkou částí amerického křesťanství.

Kdysi dávno jsem si myslel, že křesťanství je velmi jasné a jeho lidé jsou v určitých ústředních naukách zcela jednotní. Myslel jsem si, že existují určité ochranné zábrany, mantinely, které určují vnější hranice chování takzvaných křesťanů.

Jak jsem byl naivní.

Nejdůležitějším z těchto ústředních učení, o kterém jsem si myslel, že se na něm všichni křesťané shodují, bylo, že jsme povoláni milovat Boha vším a milovat své bližní jako sebe sama. Je to pasáž citovaná na začátku tohoto příspěvku. Říkali jsme jí Velké přikázání. Ježíš řekl, že na těchto dvou přikázáních závisí všechno. Miluj Boha. Miluj bližního.

Pokud existují otázky, koho máme milovat, jaké jsou hranice lásky, kdo je náš bližní, zdá se, že Ježíš odpovídá i na ně. Jeho odpověď začíná příběhem o milosrdném Samaritánovi, který se nachází v Lk 10,25-37 a který nabízí jako rozšíření příkazu lásky. Bližním, jak naznačuje Ježíš, je každý, kdo je v nouzi. A: Jsme povoláni k tomu, abychom byli opravdovými bližními těm, kdo jsou v nouzi.

Pomáhá také to, že Ježíš řekl pozoruhodné věci, jako například, že máme milovat své nepřátele (Mt 5,43-48). Nezapomenutelné je také to, že se ukázalo, že náš věčný soud závisí na tom, jak se chováme k „těm nejmenším“. To je v Matoušovi 25,31-46.

To je docela dost materiálu, který zdůrazňuje ústřední význam lásky a definuje ji jako péči o ty, kdo jsou zranitelní, zranění, ublížení.

Věděl jsem, že láska má být pro křesťany ústředním tématem, protože mě o ní učila katolická církev, v níž jsem vyrůstal. Zdůrazňovali ji také v baptistickém sboru, do kterého jsem přestoupil na střední škole. Byla posilována v každém křesťanském sboru, do kterého jsem kdy vstoupil. A když jsem začal studovat křesťanskou etiku, všichni moji učitelé nás vraceli k největšímu přikázání. Všichni nám připomínali ústřední postavení lásky v historické křesťanské etice.

O lásce se nedalo diskutovat. To bylo křesťanství 101.

Představte si mé překvapení, když jsem si uvědomil, že existují křesťané bez lásky, křesťané, kteří si podle všeho lásky neváží, kteří nejednají s láskou, jejichž chování není láskou omežováno.

Tato skutečnost mě minulý týden vyvedla z míry, když můj přítel Zach Lambert, kazatel sboru Restore Church v texaském Austinu, citoval [na](#) svém ostře sledovaném Twitteru jeden můj výrok. Tady je:

Lepší je jeden den ve společnosti těch, kteří jsou šikanováni křesťany, ale milováni Ježíšem, než tisíce dní ve společnosti těch, kteří se ohánějí Písmem, aby ublížili slabým a bezbranným.

Toto je pravděpodobně můj nejčastěji citovaný výrok, který pochází z mé knihy *Changing Our*

Mind. V době psaní tohoto článku byl Zachův citát zobrazen 62 000krát za méně než 48 hodin. Zjevně se trefuje do černého. Mnoha Zachovým stoupcům se líbí a sdílejí ho.

Pokud však máte přístup k Zachovu kanálu a máte na to žaludek, podívejte se na některé komentáře lidí, kteří s ním nesouhlasí a kteří Zacha i mě nazývají falešnými proroky a pekelnými kacíři za to, že jsme něco takového prohlásili nebo podpořili takové prohlášení.

Nejde ani tak o nesouhlas – hej, já jsem na nesouhlas zvyklý – ale je to nenávisť, vrčení, machistické vystupování, agresivita na vlastní pěst, která je tak šokující. Chápu, že taková zpětná vazba patří k Zachovu dennímu chlebu. Jsem vděčný, že obecně není součástí toho mého.

„Stále mě to překvapuje, protože jsem si myslel, že křesťanství má určité mantinely či zábrany.“

Zach je o generaci mladší než já. Jeho Twitter je plný tohoto druhu „křesťanského“ vitriolu. Nezdá se, že by ho to už překvapovalo. Ale já jsem stále překvapen, protože jsem si myslel, že křesťanství má jisté zábrany či mantinely.

Ale pak mě samozřejmě napadlo: Jak by asi vypadala náboženská tradice zvaná křesťanství, kdyby se její stoupcem už neučili, že ústřední roli hraje láska? Co kdyby byli „vyučováni“ k jiné etice, k jiné vizi toho, co znamená být křesťanem?

Jak by vypadalo křesťanství bez lásky, kdyby byli věřící po generaci nebo déle krmeni verzí křesťanství bez lásky?

Vypadalo by to jako komentáře na Zachově kanálu a na stovkách dalších kanálech. Vypadalo by to jako druh toxického mužského křesťanství, které popsala Kristen Kobes Du Mez v knize *Ježíš a John Wayne*. Vypadalo by to jako někdejší pořad televize Fox Tuckera Carlsona, starý rozhlasový pořad Rushe Limbaugha, „morální vize“ křesťanských vzbouřenců *J6* a mítinky a rétorika Donalda J. Trumpa.

Vypadalo by to jako tribalističtí, reakcionářští, autoritářští, rozhněvaní muži bez lásky, kteří lakují křesťanství přes své resentimenty a míří smrtelně přesně na obětní beránky okamžiku. Vypadalo by to jako hnutí vyučované nikoli Ježíšem, ale falešnými bohy, modlami.

Křesťanství bez lásky je popřením toho, co Ježíš hlásal a ukazoval.

Křesťanství bez lásky je porušením Božího Ducha.

Křesťanství bez lásky je horší než zbytečné. Je aktivně nebezpečné.

Ptám se dnešních křesťanských kazatelů, učitelů a rodičů, zda učíte náboženství, které učil Ježíš – a zda aktivně, výslovně a naléhavě vzdorujete tomu nesvatému jinému.

Před tímhle se nelze skrývat. V sázce je příliš mnoho.

DAVID GUSHEE

[Baptist News Global](#)

David Gushee

David Gushee

David P. Gushee M.Div., M.Phil., Ph.D. je přední křesťanský etik. Působí jako významný univerzitní profesor křesťanské etiky na Mercer University, předseda křesťanské sociální etiky na Vrije Universiteit Amsterdam a vedoucí vědecký pracovník v International Baptist Theological Study Centre. Je bývalým prezidentem The American Academy of Religion and The Society of Christian Ethics. Je autorem knih Kingdom Ethics, After Evangelicalism, a Changing Our Mind: The Landmark Call for Inclusion of LGBTQ Christians. On a jeho manželka Jeanie žijí v Atlantě. Další informace: davidpgushee.com nebo [Facebook](#).

-van-

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté - Síť víry](#)